

Zaklatott pogány könyörgés száz év után

„Nem kell beszélni róla sohasem,
De mindig, mindig gondoljunk reá.”
(Juhász Gyula: Trianon)

Uram, segíts!

Te adtad nekünk, Uram, a megbocsátás kegyelmét, segíts, hogy megbocsássunk, és add, hogy ne felejtsünk!

Uram, Te mindent tudsz...

Tudod, hogy mi önmagunkkal vagyunk határosak... lecsatoltak, elszakítottak, határon túliak, külföldre szakadtak, külhoniak, külföldi honfitársaink: erdélyi, délvidéki, felvidéki, burgenlandi, kárpátaljai és más magyarok... mind magyarok. Bocsáss meg, Uram, és tegyél csodát!

Add, hogy ne felejtsük el: csak a földünk kell nekik, mi nem!

Ó, Uram, add meg nekünk, hogy ne kiáltsunk bosszút, és add, hogy ne felejtsünk!

Bocsáss meg minden kérdést, amelyet nem tettünk föl, és add, hogy föltegyük őket!

Uram, bocsáss meg a hazugságokért, amelyeket boldogan elhittünk, és add, hogy ne felejtsük el őket!

Ó, Uram, ne sújts minket haraggal belenyugvó boldogságunkért, és add, hogy ne felejtsük el, hány embert löktek mezsgyén túli örökös mezsgyére!

Ne büntess, mert elfelejtettük a névteleneket, az agyonverteket, a vagonlakásokba kényszerülteket, a kiűzötteket, a lakosságcserét! Bocsásd meg ezt a száz évet, és bocsásd meg, hogy nem beszéltünk róla, pedig minden róla szó! Bocsásd meg, Uram, hogy nem tanítottuk meg gyerekeinknek, mi az, amire mindig, mindig gondolniuk és gondolnunk kell! Bocsásd meg nekünk, Uram, hogy így bocsátottunk meg, és add, hogy ne felejtsük el Trianont!

Bocsásd meg, hogy nem foglaljuk imáinkba azoknak a nevét, akikét imáinkba kellene foglalnunk, és ó, Uram, sújts minket kemény kézzel, mert annyi hitvány ember nevét áldottuk és áldjuk!

Haraggal méltán sújtasz bennünket, megérdemeltük, de kérek, lásd, lassan már nincs sem orcánk, hogy odatartsuk, sem kenyerünk, hogy visszadobjuk!

Bocsásd meg, hogy megtanultunk dalolva szolgálni és kiszolgálni! Ó, bocsásd meg, Uram, hogy felejtettünk! Ne büntess tovább, Uram, oldozz föl, és add, hogy emlékezzünk!

Mozsor, Zsabya, Csúrog!

Könyörögve kérek, Uram, bocsásd meg, hogy nem tudtunk róluk. Oldozz föl minket, add, hogy emlékezzünk és emlékezhessünk!

Tegyél igazságot is, Uram!

Mošorin, Žabalj, Čurug... Bocsásd meg, hogy elszürkült a levegő, robbant a némaság, testet öltött és sandán sompolygott a sunyin tagadó, ostoba hazafiság! Bocsásd meg a döbrent csendet, amit vágni, hallani és tapintani lehetett! Ott voltam. Tudom!

Bocsásd meg, Uram, ó, bocsásd meg a lapitást, a talpnyalást és a meghunyászkodást! Bocsásd meg, Uram, hogy nem üvöltöttünk, amikor üvölnünk kellett volna, és add, hogy ne felejtsük el! Nem, nem, soha!*

Vezesd szívünket, Uram, a megbocsátás tiszta békéje felé, gondolatainkat pedig a nem felejtés örökkévalóságába!

Bocsásd meg nekünk, Uram, 2004. december 5-ét. Bocsásd meg nekünk az új Trianont, és add, hogy soha, de soha ne felejtsük el!

Uram! A Te segítségével mi mindig talpra álltunk, kérünk téged, adj nekünk most is erőt, igaz tanítókat, kiművelt főket, és add, hogy szeressük magyarságunkat!

Add, Uram, hogy felismerjük azokat, akik elárultak és elárulnak minket, akik el akarnak és el fognak árulni! Add, hogy megbocsássunk nekik, de ne felejtsük el őket soha!

Bocsásd meg, ó, bocsásd meg múltunk minden félremagyarázott eseményét, jelenünk minden takargatott szégyenét! Nézd az üresen maradt bölcsőket, a ritkuló koporsókat; nézd veszendőbe menő kultúránkat, elfelejtett népdalainkat, lásd fölradott életformánkat, sírkövekre szorult ősi neveinket, megalkuvó önmagunkat...

Bocsáss meg nekünk, Uram, de nekik... nekik soha, de soha!

Ó, Uram! Nekik soha ne bocsásd meg Trianont, mert ők tudták, hogy mit cselekszenek!

Ámen.

És... jaj, Uram!

Bocsásd meg, hogy elfelejtettük, mi a jó és mi a rossz!

Bocsáss meg nekünk minden szobrot, amelyet ledöntöttünk, és minden emléktáblát, amelyet nem avattunk föl!

Bocsáss meg nekünk minden gyertyát, amelyet nem gyújtottunk meg, és minden rokont, ismerőst és embert, akit nem mertünk meggyászolni!

Bocsásd meg, Uram, a miséket, amelyekre nem mertünk elmenni, és bocsásd meg, hogy déli harangszókor nem mertünk keresztet vetni!

Bocsásd meg, Uram, az elmaradt esküvőket, keresztelőket és temetéseket!

Bocsásd meg anyanyelvünk minden egyes elfelejtett szavát, rosszul ragozott igéjét és képzavarát...

* Nem, nem, soha! – József Attila még ma sem egészen publikus verse.

Idézet (a zárójegyzetből): „Nem tartalmazza kiadásunk a *Nem! nem! soha!* című zsenjét sem, mert – talán – sértené a szomszéd népek nemzeti érzését.”

József Attila minden verse és versfordítása, Szépirodalmi Könyvkiadó, Budapest, 1980

Bocsásd meg a kételtű keresztnévadást és a Téalapót! Bocsásd meg az átírt karácsonyi énekeket, a parodizált szövegeket, a rendelésre gyártott gúnyverseket, a meghamisított írókat!

Bocsásd meg, hogy eltűrtük és eltűrjük, sőt magasztaltuk és magasztaljuk bértollnokainkat!

Bocsáss meg nekünk, Uram! Bocsásd meg, hogy múltunkkal és jelenünkkel a jövőnket pusztítjuk!

Büntess meg és bocsáss meg, Uram! Ahogy kell, kiálljuk, kiálltuk mindig... és mi megbocsátunk, Uram, de Te nekik... Te nekik ne bocsáss meg soha, mert tudták, akarták és tették!

Adj erőt, Uram, hogy ne bocsássuk meg a hazaárulást!

Könyörögve kérek, ne bocsáss meg a hazaárulóknak, soha ne bocsáss meg nekik, mert nem bánták meg, nem bánják meg, sőt, napról napra újra elárulnak bennünket! Vannak dolgok, amiket semmiképp sem lehet megbocsátani, amiket még Te, a Te végtelen nagy jóságodban sem bocsáthatsz meg! Büntesd meg, sújtsd porig és vesd örök tűzre a hazaárulókat!

Ó, Uram, bocsásd meg, hogy nem tudom abahagyni a könyörgést!

Segíts, Uram, könyörülj rajtunk, és tegyél igazságot is!

Ámen.

2020. március 15–24.



Olajos Ilka: Oblivion (Feledés)